

въ този мразовитъ денъ. Той нѣмаше скжтана въ кжщи нито трошица хлѣбецъ и само се чудѣше, отъ кжде ще вземе, за да се нахрани. И тѣй, както стоеше загриженъ въ стаята си, Щурецътъ изведнажъ се сепна. Той си спомни за своята съседка Мравката и реши — срамъ не срамъ — да си изпроси отъ нея малко отъ скжтаното ѣ житце. Стана, нарами малката си дървена цигулка, излѣзе на улицата и тръгна съ бързи крачки надолу по заснѣжения пѣтъ. Като стигна предъ кжщата на Мравката, Щурецътъ тихо почука на вратата и зачака съ затаено отъ страхъ сърдце. Мравката отвори, и Щурецътъ продума съ слабъ, развълнуванъ гласъ:

— Извинявай, съседке, имамъ една молба къмъ тебе. Дошелъ съмъ да си поискамъ малко отъ твоето житце. Нали знаешъ, цѣло лѣто пѣхъ изъ полето, веселихъ жетвари и бубулечки и не остана време да помисля за себе си!

Мравката изгледа гнѣвно Щуреца и викна въ лицето му:

— Дошелъ си за хлѣбъ! Вънъ, вънъ отъ кжщата ми, нѣмамъ хлѣбъ за мързеливци като тебе!

Мравката затръшна вратата, а Щурецътъ нажалено си тръгна. Тежка болка сви сърдцето му. Тѣженъ и съкрушенъ, той реши да отиде при пчелата.

— Добъръ денъ, Пчелице-сестрице, рече Щурецътъ, — и едва здържа съзитѣ въ очитѣ си, — дошелъ съмъ въ тоя студенъ денъ при тебе за малко храна. Услужи ми, че умирамъ отъ гладъ.

Пчелата се усмихна и отговори:

— Съ радостъ те посрѣщамъ, Щурчо. Всичко, каквото искашъ, ще ти дамъ: Ти си пѣвецъ и добъръ цигуларъ, ти заслужавашъ почитъ и уважение.

Сърдцето на Щуреца едва не се пукна отъ радостъ. Той бѣше решилъ за последенъ пѣтъ да изпроси отъ Пчелата храна и, ако тя му откаже, да се върне въ кжщи и да умре отъ гладъ.

Щурецътъ седна на стола и отново заговори:

— Цѣло лѣто ходихъ по полето и веселихъ сърдцата на всички, сестро, мѣчихъ се съ пѣсенъта си да направя труда имъ по-лекъ и его сега, когато останахъ гладенъ, ме излѣдиха.

— Правъ си, Щурчо — отговори Пчелата, — твоята пѣсенъ радваше и менъ изъ полето. Съ нея азъ по-лесно прелетявахъ надъ градинитѣ и безъ мѣжка събирахъ сладкия медецъ на цвѣтята. Но ти не скърби, такава е сжбата на всички, които раздаватъ скжпоценноститѣ на сърдцето си, а за себе си не помислятъ никога. За добритѣ пѣвци съжеляватъ следъ смъртъта имъ. Сега вземи тази паничка съ топълъ медъ и си вързи. Пъкъ другъ пѣтъ, като останешъ гладенъ, ела пакъ. Азъ обичамъ пѣвци и цигулари като тебе.

Щурецътъ пое пълната паница съ медъ и радостно закричи изъ пѣтя.

Георги Хрусановъ.